

N:o 36.

Af Herr Mannerskantz: Om förhöjning af aflöningsförmånerna för manskapet vid den värfvade armén.

De af regeringen framställda förslag, angående vårt lands försvar, och den eller de frågor som dermed blifvit sammanställda, torde böra uppfattas såsom ett försök att få inom representationen befintliga stridiga meningar att förena sig om, att vid nu började riksdag åtminstone göra något, för att, i den del deraf, som är både angelägnast och svårast, bereda oss ett starkare försvar. Och för min del vill jag visserligen icke i förväg resa något hinder emot lyckandet af detta försök — utan det är blott inom den af Regeringen sjelf gjorda begränsningen af den viktiga frågan, som jag önskar föreslå någon förändring.

Bland de brister, som Krigsministern — eller Chefen för landtförsvars-departementet — ansett mest angeläget att få ofördröjligen afhjelpa, anträffas det alltför låga nummertalet för den såkallade värfvade arméns nu effektivt befintliga manskapsstyrka — och för fyllande af denna brist, hafva några åtgärder till höjande af nämnda manskaps aflöningsförmåner blifvit uti Kongl. Maj:ts nådiga proposition föreslagna. De härom framställda förslagen anser jag likväl hvarken vara fullt ändamålsenliga eller tillräckliga; men jag har deremot uti det underdåniga förslag angående öfvergången till ny härordning, som af chefen för Generalstabben blifvit till Kongl. Maj:t afgifvet, och som nyss blifvit till Riksdagens medlemmar utdeladt — funnit så kraftiga och verksamma åtgärder i det ifrågavarande hänseendet vara föreslagna, att, om de vidtogos, det åsyftade ändamålet — efter min uppfattning — otvifvelaktigt borde vinnas. Och då, antingen vårt härväsande förr eller senare kan eller bör från grunden ombildas eller icke, specialvapnens upprätthållande vid full kraft alltid måste anses vara af lika stort behof påkalladt —

och då, huru lång öfningstid möjligen än må kunna blifva de värnpligtige ålagd, denna dock ej kan göras för dem samtliga så lång som för gemenskapens utbildning inom specialvapnen erfordras, och jag för min del är öfvertygad att svenska representationen, i valet emellan att utlotta eller betala dem, som skola underkastas den längre öfningen, otvifvelaktigt alltid skall föredraga den senare utvägen, — får jag — under uttryck af den förhoppningen att derigenom ökade statsutgift, genom minskning på annat håll skall kunna betäckas — i full öfverensstämmelse med af chefen för Generalstaben derom afgifna förslag — samt under åberopande af utaf honom anförda motiv — i afseende å aflöningsförmånerna för manskapet vid den så kallade värfvade arméen, för min del föreslå:

att månadslönen vid de värfvade garnisonerade regementena måtte höjas med 5 kronor i månaden utom vid artilleriet, vid hvilket den må höjas med 6 kronor i månaden, på det sätt att tjenstgörande garnisonerad värfvad soldat må erhålla 10 kronor i månaden och permitterad 7 kronor, utom vid Lifgardet till häst och artilleriet, vid hvilka tjenstgörande soldat må erhålla 11 kronor och permitterad 7 kronor i månaden; allt förutom lega och redan beviljade tillägg och arfvoden.

Dock bör sådan månadslön ej få uppbäras förr än efter det soldat genomgått den för samtliga beväringsskyldige eller värnpligtige bestämda öfningstid.

Stockholm i Januari 1877.

C. A. Mannerskantz.
